

Neale Donald Walsch

Prietenie cu Dumnezeu

Un dialog neobișnuit

Ediție revizuită

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

Editura For You
București

Introducere

Încearcă să spui cuiva că tocmai ai avut o conversație cu Dumnezeu și vezi ce se întâmplă.

Lasă, îți spun eu ce se întâmplă. Întreaga ta viață se schimbă.

În primul rând, pentru că *ai avut* o asemenea conversație. În al doilea rând, pentru că *ai spus* cuiva despre ea.

Ca să fii cinstit, ar trebui să spun că a fost mai mult decât o conversație. A fost un dialog care a durat șase ani. Și am făcut mult mai mult decât „să spun“ cuiva. Am pus pe hârtie ceea ce s-a spus și am trimis totul la o editură.

De atunci încolo, lucrurile au devenit foarte interesante.

Și oarecum surprinzătoare.

Prima surpriză a fost că editorul chiar a citit materialul și l-a transformat într-o carte. A doua surpriză a fost că oamenii chiar au cumpărat cartea și au recomandat-o prietenilor lor.

A treia surpriză este că prietenii lor au recomandat-o prietenilor *lor* și au transformat-o într-un bestseller. A patra surpriză este că acum se vinde în peste 30 de țări.

A cincea surpriză este că toate acestea au putut reprezenta o surpriză, dacă luăm în considerare cine este coautorul.

Atunci când Dumnezeu îți spune că are de gând să facă ceva, poți conta pe asta. Dumnezeu face întotdeauna ceea ce spune.

În mijlocul a ceea ce eu credeam că este un dialog particular, Dumnezeu mi-a spus că „într-o zi aceasta va deveni o carte“. Nu L-am crezut. Bineînțeles că, încă din ziua în care m-am născut, nu am crezut nici două treimi din ceea ce mi-a spus Dumnezeu.

De fapt, asta e problema. Nu numai a mea, ci a întregii rase umane. *Ce bine ar fi dacă am asculta...*

Cartea care a fost publicată s-a intitulat, destul de lipsit de originalitate, *Conversații cu Dumnezeu*. S-ar putea să nu crezi că am avut o astfel de conversație, iar eu nu simt nevoia să mă crezi. Nimic nu poate schimba faptul că am avut o astfel de conversație. În cazul în care alegi să nu crezi, să respingi de la început tot ceea ce mi s-a spus în acea conversație – ceea ce unii oameni au și făcut –, totul ar deveni mult mai ușor. Pe de altă parte, mulți au fost cei care nu numai că s-au arătat de acord că o astfel de conversație este posibilă, dar au făcut din comunicarea cu Dumnezeu o parte obișnuită a vieții lor. Nu doar comunicarea într-o singură direcție, ci comunicarea *din ambele sensuri*. Acești oameni au învățat să fie totuși atenți cui povestesc despre asta. Se pare că, atunci când oamenii spun că vorbesc cu Dumnezeu în fiecare zi, ei sunt numiți credincioși; dar când spun că Dumnezeu le vorbește *lor* în fiecare zi, sunt numiți nebuni.

În cazul meu, totul este absolut în regulă. După cum am spus, nu simt nevoia ca cineva să creadă o vorbă din ceea ce zic. De fapt, aș prefera ca oamenii să-și asculte propria inimă, să-și găsească propriile adevăruri, să-și caute propriul sfat, să aibă acces la propria lor înțelepciune și, dacă doresc, să poarte propriile lor conversații cu Dumnezeu.

Dacă ceva din ceea ce spun eu *îi duce* înspre aceasta – îi face să-și pună întrebări referitoare la cum au trăit și în ce au crezut până acum –, dacă îi determină să-și exploreze mai profund propriile experiențe și îi îndeamnă să fie mai credincioși în propriile adevăruri, atunci împărtășirea experienței mele se va dovedi a fi o idee foarte bună.

Cred că asta a fost ideea de la bun început. De fapt, sunt chiar convins. De aceea *Conversații cu Dumnezeu* a devenit

un bestseller, ca și volumele II și III care au urmat. Cred că ceea ce citești acum și-a găsit drum către inima ta pentru a te face încă o dată să te minunezi, să explorezi și să-ți cauți propriul adevăr, numai că de data asta despre un subiect mult mai extins: este posibil să porți mai mult decât o singură conversație cu Dumnezeu? Este posibil să legi o adevărată *prietenie* cu Dumnezeu?

Această carte spune că da și îți spune și cum, folosind chiar vorbele lui Dumnezeu. Pentru că în această carte, din fericire, dialogul nostru continuă, aducând lucruri noi, dar și repetând și subliniind câteva dintre cele ce mi-au fost spuse mai devreme.

Învăț că acesta este modul în care se desfășoară conversațiile mele cu Dumnezeu. Ele se mișcă în cerc, recapitulând ceea ce a fost spus deja și continuând, avansând spre noi teritorii, într-o spirală amețitoare. Această metodă „doi pași înainte – un pas înapoi“ îmi permite să rețin înțelepciunea împărtășită mai devreme, mi-o așază adânc în conștiință, pentru a forma o bază solidă, necesară unei înțelegeri ulterioare.

Așa se întâmplă lucrurile și aici. Nu este o lucrare fără un plan. Dacă la început acest procedeu pare cam frustrant, am ajuns să-i apreciez foarte tare eficiența. Prin așezarea adâncă a înțelepciunii lui Dumnezeu în conștiința noastră, ne *modificăm* conștiința. O trezim. O elevăm. Și, pe măsură ce facem acest lucru, înțelegem mai mult; ajungem să ne amintim mai multe despre Cine Suntem Noi cu Adevărat și începem să demonstrăm acest lucru.

În paginile de față, intenționez să-ți împărtășesc ceva despre trecutul meu și despre cum mi s-a schimbat viața de la publicarea trilogiei *Conversații cu Dumnezeu* înapoi.

O mulțime de oameni mi-au cerut acest lucru, ceea ce este ușor de înțeles. Ei vor să știe ceva despre persoana care spune că stă la taclale cu Cel de Sus. Dar nu acesta este motivul pentru care includ aici aceste istorisiri. Fragmente din „poveștea mea personală“ constituie o parte din această carte, dar nu pentru a satisface curiozitatea oamenilor, ci pentru a arăta modul în care viața mea demonstrează ce înseamnă să ai o

prietenie cu Dumnezeu, precum și modul în care *toate viețile noastre demonstrează același lucru*. Bineînțeles că acesta este mesajul. Cu toții avem o prietenie cu Dumnezeu, chiar dacă știm acest lucru sau nu.

Eu fac parte dintre aceia care nu au știut. Și n-am știut nici încotro m-ar putea duce o asemenea prietenie. Aici se află marea surpriză, aceasta este minunea. Nu atât că noi putem avea și chiar avem o prietenie cu Dumnezeu, ci mai ales ce anume ar trebui să ne aducă această prietenie și încotro ne poate duce ea.

Noi suntem acum într-o călătorie. Există un scop pentru care am fost invitați să pornim această prietenie, există o rațiune a ei de a fi. Până de curând, eu nu am cunoscut această rațiune, acest motiv. Nu mi-l aminteam. Acum, că îl știu, nu îmi mai este frică de Dumnezeu, iar aceasta mi-a schimbat viața.

În aceste pagini (ca și în întreaga mea viață) pun în continuare o mulțime de întrebări. Dar acum pot să dau și răspunsurile. În asta constă diferența. Aici se află schimbarea. Acum vorbesc *cu* Dumnezeu, nu doar *lui* Dumnezeu. Eu merg *alături* de Dumnezeu, nu doar îl *urmez* pe Dumnezeu.

Cea mai profundă dorință a mea este ca viața ta să se schimbe în același fel în care s-a schimbat și a mea; ca *și* tu, ajutat și îndrumat de această carte, să construiești o adevărată prietenie cu Dumnezeu și, prin urmare, *și* tu să-ți rostești vorbele și să-ți trăiești viața cu un prestigiu nou.

Speranța mea este că nu vei mai fi cel care caută Lumina, ci unul dintre aceia care o aduc. Pentru că ceea ce vei găsi, aceea vei aduce.

Se pare că Dumnezeu nu caută persoane care să-L urmeze, ci persoane care să conducă. Noi putem să-L urmăm pe Dumnezeu sau putem să-i conducem pe alții *către* Dumnezeu. Primul mod de a acționa ne va schimba pe noi. Al doilea va schimba lumea.

Neale Donald Walsch
Ashland, Oregon, iulie 1999

1

Îmi amintesc exact momentul în care am decis că trebuie să-mi fie frică de Dumnezeu. A fost atunci când El a spus că mama o să meargă în lad.

Bine, bine! Nu a spus-o chiar *El*, a spus-o cineva în numele Lui.

Aveam cam șase ani și mama, care credea că are puteri deosebite, „îi dădea în cărți“ unei prietene, pe masa din bucătărie. Oamenii veneau tot timpul la noi acasă ca să vadă ce fel de previziuni scotea mama dintr-un pachet obișnuit de cărți de joc. Ziceau că se pricepe la așa ceva, iar vestea despre calitățile ei s-a răspândit pe tăcute.

În timp ce mama dădea în cărți, sora ei i-a făcut o vizită neanunțată. Îmi amintesc că mătușa mea nu s-a arătat prea fericită când a văzut scena care i-a apărut în fața ochilor, în momentul în care a intrat în viteză pe ușa din spate, după ce a ciocănit o singură dată. Mama s-a comportat ca și când ar fi fost prinsă asupra faptului și a făcut ceea ce n-ar fi trebuit să facă. A prezentat-o cu stângăcie pe prietena ei, a adunat cărțile foarte repede și le-a îndesat în buzunarul șorțului.

Pe moment, nu s-a rostit niciun cuvânt despre ce se întâmplase, dar, mai târziu, mătușa mea a venit în curtea din spate, unde mă jucam, ca să-și ia rămas-bun.

NEALE DONALD WALSCH

– Știi, a spus ea pe când o conduceam spre mașină, mă-mica ta n-ar trebui să ghicească viitorul cu cărțile alea ale ei. Dumnezeu o s-o pedepsească...

– De ce ? am întrebat eu.

– Deoarece asta înseamnă să faci un pact cu diavolul.

Îmi amintesc această frază cutremurătoare, căci mi-a sunat foarte ciudat la ureche. Mătușa mea a continuat:

– ... și o va trimite direct în Iad.

Ea a rostit aceste cuvinte cu calm, ca și când m-ar fi anunțat că mâine urma să plouă. Până în ziua de azi îmi amintesc cum tremuram de frică, în timp ce ea se îndepărta pe alee. Eram îngrozitor de înfricoșat că mămica l-a înfuriat atât de rău pe Dumnezeu. Atunci și acolo, frica de Dumnezeu mi-a fost inoculată profund.

Cum era cu puțință ca Dumnezeu, despre care presupuneam că era cel mai milostiv creator din Univers, să voiască să o pedepsească la damnare veșnică pe mama, care era cea mai milostivă creatură din viața mea? Mentea mea de copil de șase ani implora să afle răspunsul. Așa am ajuns la concluzia pe care o putea trage un copil de șase ani: dacă Dumnezeu era suficient de crud pentru a-i face așa ceva mamei mele, care în ochii tuturor celor care o cunoșteau era, practic, o sfântă, atunci trebuie că era foarte ușor să-L înfurii, mult mai ușor decât pe *tatăl meu*; prin urmare, era foarte indicat să fim atenți la ceea ce facem. Mulți ani de zile mi-a fost groază de Dumnezeu, deoarece frica mi-a fost alimentată continuu.

Îmi amintesc că, în clasa a II-a de catehism, mi s-a spus că, dacă un bebeluș nu era botezat, el nu putea să meargă în Rai. Acest lucru părea atât de puțin probabil până și pentru un copil de clasa a II-a, încât obișnuiam să o încolțim pe călugăriță cu întrebări de genul:

– Soră, Soră, ce se întâmplă dacă părinții duc copilul la botez și, pe drum, întreaga familie moare într-un accident groznic de mașină? Bebelușul n-ar trebui să meargă cu părinții în Rai?

Trebuie că această călugăriță provenea din vechea generație, deoarece, suspinând din greu, răspundea:

– Nu, mi-e teamă că nu.

Pentru ea, doctrina era doctrină și nu existau excepții.

– Dar unde s-ar duce bebelușul? a întrebat unul dintre colegii mei mai zeloși. În Iad sau în Purgatoriu? (Într-o casă de buni catolici, la vârsta de 9 ani știai exact de înseamnă „Iadul“.)

– Bebelușul nu ar merge nici în Iad și nici în Purgatoriu, ne-a spus călugărița. Bebelușul ar merge în Limb.

– *Limb?*

– Limbul, a explicat Sora, este locul în care Dumnezeu îi trimite pe bebeluși și pe alți oameni care, nu din vina lor, au murit fără să fie botezați în singura credință adevărată. Ei nu sunt chiar pedepsiți, doar că nu vor ajunge niciodată să-l vadă pe Dumnezeu.

Acesta este Dumnezeu cu care am crescut. S-ar putea să crezi că inventez totul, dar nu este așa. Frica de Dumnezeu este creată de multe religii, și, de fapt, este *încurajată* de multe religii.

Nimeni nu trebuia să mă încurajeze, să fii sigur de asta. Dacă îți imaginezi că eram înspăimântat de chestia cu Limbul, stai să auzi ce am simțit când am aflat de Sfârșitul Lumii!

Cândva, la începutul anilor 1950, am auzit povestea cu copiii de la Fatima. Acesta este un sat în centrul Portugaliei, la nord de Lisabona, unde se spune că Fecioara Maria a apărut de nenumărate ori în fața unei fete și a doi dintre verișorii ei. Iată ce mi s-a povestit: Fecioara Maria le-a dat copiilor o Scrisoare către Lume, care trebuia înmănată Papei personal. El, la rândul lui, urma să o deschidă și s-o citească, apoi s-o resigileze, dezvăluind public mesajul mulți ani mai târziu, dacă era necesar.

Se spune că Papa a plâns trei zile după ce a citit această scrisoare care, pare-se, ar fi conținut vești groaznice despre dezamăgirea profundă a lui Dumnezeu în ceea ce ne privește și detalii despre cum El urma să pedepsească lumea dacă noi nu am băga în seamă acest ultim avertisment și nu ne-am schimba comportamentul. Acesta ar fi sfârșitul lumii și ar exista numai gemete, scrâșnet de dinți și chinuri inimaginabile. La orele de catehism ni s-a spus că Dumnezeu era suficient de furios pentru a ne da pedeapsa, chiar atunci și pe loc,

dar că I s-a făcut milă de noi și ne-a dat această ultimă șansă, grație intervenției Mamei Sfinte.

Povestea Fecioarei Maria de la Fatima mi-a umplut inima de groază. Am alergat acasă ca s-o întreb pe mama dacă era adevărat. Ea a spus că, dacă preoții și călugărițele povesteau acest lucru, probabil că e adevărat. Nervoși și îngrijorați, copiii din clasa mea o copleșeau pe Soră cu întrebări despre ce-am putea face noi.

– Mergeți la liturghie în fiecare zi, ne-a sfătuit ea. Spuneți-vă rugăciunea în fiecare seară și faceți mătânii cât mai des. Spovediți-vă o dată pe săptămână. Faceți penitență și oferiți suferința voastră lui Dumnezeu, ca dovadă că v-ați îndepărtat de păcat. Primiți Sfânta Împărtășanie. Iar înainte de culcare rostiți în fiecare seară o rugă de căință, astfel încât, dacă sunteți luați înainte de a vă trezi, să fiți vrednici să vă întâlniți cu sfinții din Rai.

Adevărul este că, până nu am învățat rugăciunea pentru copii, niciodată nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu trăiesc până dimineața...

Acum, când merg la culcare, Îl rog pe Domnul să-mi țină sufletul. Iar dacă mor înainte să mă trezesc, Îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul.

Au trecut multe săptămâni după ce am învățat rugăciunea și tot îmi era teamă să merg la culcare. În fiecare seară plângeam și nimeni nu-și putea da seama ce-i cu mine. Până în ziua de astăzi am o idee fixă legată de moartea bruscă. Adesea, când plec de acasă – fie că merg la aeroport sau doar la *băcănie* –, obișnuiesc să-i spun soției mele, Nancy: „Dacă nu mă întorc, amintește-ți că ultimele cuvinte pe care ți le-am spus au fost «Te iubesc».” Treaba asta a devenit o glumă obișnuită, dar există ceva ascuns în mine care o ia foarte în serios.

Următoarea alimentare a fricii mele de Dumnezeu a venit când aveam treisprezece ani. Cel care a avut grijă de mine în copilărie, Frankie Schultz, și care locuia peste drum de noi urma să se căsătorească. M-a invitat – *pe mine* – să-i fiu cavalier de onoare la nuntă! Mamă, ce mândru mai eram! Asta până când m-am dus la școală și i-am spus călugăriței.

- Unde va fi nunta? a întrebat ea suspicioasă.
- I-am spus numele bisericii. Vocea ei s-a făcut glacială.
- Aceasta este o biserică luterană, nu-i așa?
- Păi, nu prea știu. N-am întrebat. Bănuiesc că...
- Este o biserică luterană și nu trebuie să te duci acolo!
- Cum adică? am întrebat eu.
- Îți este *interzis*, m-a anunțat ea, și ceva îmi dădea de înțeles că e foarte hotărâtă în această privință.
- Dar de ce? am insistat eu.
- Sora s-a uitat la mine ca și când nu-i venea să creadă că-i mai pun o întrebare. Apoi, făcând un efort vizibil de a afișa o răbdare infinită, bine ascunsă în străfundurile ființei ei, a cliplit de două ori și a zâmbit.
- Dumnezeu nu vrea ca tu să mergi într-o biserică păgână, copilul meu, mi-a explicat ea. Oamenii care merg acolo nu cred așa cum credem noi. Ei nu propovăduiesc adevărul.
- E păcat să mergi la oricare altă biserică în afară de cea catolică. Îmi pare rău că prietenul tău, Frankie, a ales să se căsătorească acolo. Dumnezeu nu-i va recunoaște căsătoria.
- Soră, am insistat eu *mult, foarte mult*, dincolo de limita de toleranță admisibilă. Ce se întâmplă dacă eu sunt cavaler de onoare la acea nuntă?
- Ei bine, atunci, a spus ea sincer îngrijorată, blestemul va fi pe capul tău.
- Mamă!! Grea treabă! Dumnezeu era un tip cam dur! Nu se putea să te abați de la ceea ce spunea El. Și totuși, m-am abătut. Aș dori să pot spune că protestul meu s-a bazat pe motivații morale înalte, dar adevărul este că nu puteam suporta gândul că nu o să port jacheta mea albă (cu o garoafă roz, exact așa cum spunea cântecul lui Pat Bonne!). Am hotărât să nu zic nimănui ceea ce-mi spusese călugărița și m-am dus la nuntă. Mamă, cât de îngrozit eram! Poate crezi că exagerez, dar toată ziua am așteptat să mă bată Dumnezeu. Pe parcursul ceremoniei am fost foarte atent să aud minciunile luterane despre care fusesem avertizat, dar tot ceea ce a spus preotul erau lucruri calde și minunate, care-i făceau pe toți cei din biserică să plângă. La sfârșitul slujbei eram ud learcă. În seara

aceea, l-am implorat pe Dumnezeu în coate și genunchi să-mi ierte trădarea. Am rostit cel mai perfect Act de Pocăință pe care l-ai auzit vreodată. (O, Dumnezeul meu, îmi pare din suflet rău că te-am supărat...) Am zăcut în pat ore întregi, prea îngrozit ca să adorm, repetând iar și iar: „Dacă mor înainte de a mă trezi, îl rog pe Domnul să-mi ia El sufletul...”

Ți-am relatat aceste întâmplări din copilărie – și aș putea să-ți spun mult mai multe – cu un scop anume. Vreau să înțelegi clar cât de reală era frica mea de Dumnezeu. Și povestea mea nu este singulară. După cum am mai spus, nu doar romano-catolicii stau înfricoșați în fața Domnului. Nici gând de așa ceva! Jumătate din oamenii de pe pământ cred că Dumnezeu „o să-i bată” dacă nu sunt buni. Fundamentalistii multor religii răspândesc groaza în inimile credincioșilor. Nu poți să faci asta! Nu face aia! Oprește-te, altminteri Dumnezeu te va pedepsi!

Iar aici nu este vorba despre interdicții majore, cum ar fi „Să nu ucizi”. E vorba despre faptul că Dumnezeu se supără dacă mănânci carne vinerea (deși în privința asta s-a răzgândit!) sau carne de porc în orice zi a săptămânii, ori dacă divorțezi. E un Dumnezeu pe care îl superi dacă nu acoperi fața femeii cu un voal, dacă nu te duci la Mecca măcar o dată în viață, dacă nu încetezi toate activitățile și nu te arunci pe covor, prosternându-te de cinci ori pe zi, dacă nu te căsătorești într-un templu, dacă nu te duci să te spovedești sau dacă nu te duci la biserică în fiecare duminică sau orice altceva. Trebuie să fii foarte atent cu Dumnezeu. Singura problemă este că e foarte dificil să-l cunoști regulile. Deoarece există atât de multe reguli. Iar lucrul cel mai dificil este că regulile tuturor sunt corecte – sau așa zic ei că ar fi. Cu toate acestea, ele nu pot fi toate corecte.

Prin urmare, cum să alegi, de unde să știi? Este o întrebare sâcâitoare, dar nu lipsită de importanță, dacă luăm în considerare marja mică de eroare pe care Dumnezeu o acceptă.

Și iată că apare o carte cu titlul *Prietenie cu Dumnezeu*. Ce poate să însemne asta? Cum poate să arate așa ceva? E posibil ca, la urma urmei, Dumnezeu să nu fie un tip capabil de orice? E posibil ca bebelușii nebotezați să meargă în Rai? E posibil ca a

Prietenie cu Dumnezeu: un dialog neobișnuit

purta un văl sau a te închina spre răsărit, a rămâne celibatar sau a te abține de la carne de porc să n-aibă nicio legătură cu nimic? E posibil ca Allah să ne iubească fără să pună condiții? Ca Iehova să ne aleagă pe toți să fim cu El când vin zilele de slavă?

Iar o întrebare absolut cutremurătoare ar fi: E posibil ca noi să nu vorbim despre Dumnezeu ca fiind „El”? S-ar putea ca Dumnezeu să fie *femeie*? Sau, chiar și mai incredibil, să nu aibă gen? Pentru o persoană educată în felul în care am fost eu, până și *a gândi astfel de idei* poate fi considerat un păcat.

Cu toate acestea, trebuie să le gândim. Trebuie să le considerăm o provocare. Credința noastră oarbă ne-a dus pe un drum înfundat. Rasa umană nu a progresat prea mult în ultimii 2 000 de ani în ceea ce privește evoluția ei spirituală. Am ascultat învățător după învățător, maestru după maestru, lecție după lecție, și tot manifestăm același comportament care i-a adus nefericire speciei noastre, încă de la începutul timpurilor. Încă îi omorâm pe cei din neamul nostru, conducem lumea prin putere și lăcomie, încă ne reprimăm societatea pe plan sexual, ne comportăm greșit cu copiii noștri și îi educăm greșit, ignorăm suferința, ba chiar o creăm.

Au trecut 2 000 de ani de la nașterea lui Christos, 2 500 de ani de la existența lui Buddha și încă și mai mulți de când am auzit prima dată cuvintele lui Confucius, înțelepciunea Tao, și tot nu ne-am dumirit în privința Întrebărilor Principale. Va exista vreodată o modalitate de a transforma răspunsurile pe care le-am primit deja în ceva care să acționeze, ceva care să poată funcționa în viața noastră de zi cu zi? Cred că există. Și sunt foarte sigur în această privință, deoarece am discutat mult despre asta în conversațiile mele cu Dumnezeu.

2

Întrebarea care mi s-a pus cel mai des a fost: „De unde știi că vorbești într-adevăr cu Dumnezeu? De unde știi că nu este imaginația ta? Sau, mai rău chiar, n-o fi cumva *diavolul* cel care-ți joacă feste?“

A doua întrebare cel mai frecvent adresată este: „De ce tu? De ce te-a ales Dumnezeu pe tine?“

A treia: „Cum este viața ta de când ți s-au întâmplat toate acestea? Ce anume s-a schimbat?“

Ai fi crezut că întrebările cele mai frecvente sunt legate de *cuvintele lui Dumnezeu*, de viziunile extraordinare și de revelațiile care-ți taie respirația, cât și de construcția deosebită a dialogului nostru! Fără discuție că au existat și astfel de întrebări, dar cele mai frecvente au fost legate de aspectul uman al acestei relatări.

La urma urmei, cu toții nu vrem să știm altceva decât lucruri legate de ceilalți. Avem o curiozitate extraordinară în ceea ce-i privește pe semenii noștri, mai mult decât despre orice altceva pe lume. E ca și când am ști că, dacă aflăm mai multe unul despre celălalt, putem afla mai multe despre noi înșine. Iar dorința de a ști mai multe despre noi înșine – despre Cine Suntem Noi cu Adevărat – este cea mai profundă dorință dintre toate.

Așa se întâmplă că noi punem mai multe întrebări legate de experiențele celuilalt decât despre modul de înțelegere al celuilalt. Cum ți s-a părut totul? De unde știi că este adevărat? Ce gândești în clipa asta? De ce faci toate astea? Cum se face că simți astfel?

Încercăm în mod constant să intrăm în pielea celuilalt. Există un sistem interior de dirijare care ne conduce în mod intuitiv și obligatoriu *unul către celălalt*. Cred că, la nivelul codului nostru genetic, există un mecanism natural care conține inteligența universală. Această inteligență informează și produce reacțiile noastre cele mai profunde ca ființe conștiente. Este vorba de înțelepciunea eternă la nivelul celulei, care creează ceea ce unii au numit Legea Atracției.

Cred că suntem atrași unul către celălalt *în mod inerent* datorită faptului că în străfundurile noastre sălășluiește convingerea că în celălalt ne vom găsi propriul nostru Sine. S-ar putea să nu fim conștienți de acest lucru, s-ar putea să nu-l exprimăm în cuvinte, dar cred că îl înțelegem la nivelul celulei. Și mai cred că această înțelegere la nivel microcosmic derivă dintr-una la nivel macrocosmic. Cred că noi știm că, la cel mai înalt nivel, Noi Suntem cu Toții Una. Această conștiență supremă este cea care ne împinge unul către celălalt, iar ignorarea ei duce la cea mai profundă însingurare a inimii omenești și chiar la nefericire la nivelul condiției umane.

Iată ce mi-a arătat conversația mea cu Dumnezeu: că orice tristețe a inimii omenești, orice degradare a condiției umane, orice tragedie a experienței umane poate fi atribuită unei singure decizii umane: decizia de a te îndepărta de celălalt. Decizia de a ignora suprema noastră conștiență. Decizia de a eticheta drept „rea“ atracția naturală pe care o avem unul către celălalt, de a considera că Unimea noastră este o ficțiune.

Prin aceasta, noi ne negăm Sinele nostru Adevărat. Iar din această negare de sine provine întreaga noastră negativitate. Întreaga noastră furie, întreaga noastră dezamăgire, întreaga noastră amărăciune se naște din moartea celei mai mari bucurii a noastre: bucuria de a fi Unul.

Conflictul aflat în spatele întâlnirilor umane este că, deși la nivel de celulă căutăm să trăim experiența Unimii noastre, la nivel mental insistăm să o negăm. Astfel, gândurile noastre despre viață și despre cum arată ea se deosebesc de cunoașterea noastră interioară cea mai profundă. Adevărul este că în fiecare zi noi acționăm împotriva cunoașterii noastre instinctive. Și aceasta a dus la nebunia noastră actuală, care ne face să continuăm să acționăm mânați de boala separării tânjind, în același timp, să cunoaștem încă o dată bucuria Unimii.

Oare va fi rezolvat vreodată acest conflict? Da. El se va încheia atunci când ne rezolvăm conflictul cu Dumnezeu. Acesta este motivul apariției cărții de față.

Habar nu aveam că urma să scriu această carte. Ca și în cazul volumelor *Conversații cu Dumnezeu*, și ea mi-a fost dată pentru a o împărtăși cu alții. Credeam că, atunci când trilogia CCD s-a încheiat, s-a încheiat și „cariera“ mea de „autor întâmplător“. Apoi m-am apucat să scriu paginile introductive la *Ghidul* pentru primul volum și am trăit sentimentul unei experiențe mistice.

Am să-ți povestesc ce s-a întâmplat atunci, ca să înțelegi mai bine de ce este scrisă această carte acum. Când unii oameni au auzit că scriu această carte, mi-au spus: „Credeam că era vorba doar de o trilogie.“ Era ca și când scrierea unui material în plus ar fi violat integritatea procesului original. Prin urmare, vreau ca tu să știi cum a apărut această carte, cum mi-a devenit clar că trebuie să o scriu chiar dacă acum, în timp ce sunt cu creionul pe hârtie, habar nu am încotro mă îndrept sau ce are ea de spus.

Era primăvara anului 1997 și tocmai încheiasem *Ghidul* pentru Volumul I. Așteptam cu nerăbdare reacția editorului de la editura Hampton Roads. În cele din urmă, aceasta a apărut.

– Hei, Neale, grozavă carte! a spus Bob Friedman.

– Chiar așa? Vorbești serios?

Există întotdeauna ceva în mine care nu poate să creadă ce e mai bun și se așteaptă să audă ce e mai rău. Așa că eram pregătit să-l aud spunând: „Îmi pare rău, nu pot să accept așa ceva. Va trebui să o rescrii complet.“

Prietenie cu Dumnezeu: un dialog neobișnuit

- Bineînțeles că vorbesc serios, a chicotit Bob. De ce te-aș minți? Crezi că vreau să public o carte proastă?
- Nu, credeam doar că încerci să-mi faci o plăcere.
- Crede-mă, Neale, n-am de gând să-ți fac o plăcere spunându-ți că e o carte grozavă, dacă ea ar fi o porcărie.
- Bine, am spus eu cu glas slab.
- Bob a chicotit din nou.
- Voi, ăștia, scriitorii, sunteți cei mai neîncredători oameni pe care-i cunosc. Nu puteți crede pe cineva a cărui afacere se bazează pe adevăr. E o carte grozavă. O să ajute o mulțime de oameni.
- Bine, te cred, am spus eu, recăpătându-mi suflul.
- Mai e ceva.
- Știam eu!
- Știam eu.
- Ce s-a întâmplat?
- Nu s-a întâmplat nimic. Doar că n-ai trimis niciun fel de pagini cu mulțumiri. Voiam doar să știu dacă le-ai scris și le-ai uitat sau dacă vrei să o publicăm fără ele. Asta-i tot.
- Asta-i tot?
- Asta-i tot.
- Mulțumesc lui Dumnezeu.
- Bob a râs.
- Astea sunt cuvintele tale de recunoștință?
- Ar putea să fie.
- I-am spus lui Bob că o să-i trimit imediat ceva prin e-mail. Când am închis telefonul, am scos un chiot de bucurie.
- Ce s-a întâmplat? a strigat soția mea, Nancy, din camera cealaltă.
- M-am dus la ea triumfător.
- Bob zice că este o carte grozavă.
- Splendid, spuse ea radiind.
- Crezi că mi-a spus adevărul?
- Nancy a dat ochii peste cap și a zâmbit.
- Sunt sigură că Bob nu te-ar minți în această privință.
- Asta zicea și el. Mai am un singur lucru de făcut.
- Ce anume?

- Trebuie să scriu Cuvântul de recunoștință.
  - Nicio problemă. Poți să scrii ceva în 15 minute.
- E clar că soția mea ar fi trebuit să fie editor.

Așa că, într-o duminică dimineața, m-am așezat și m-am apucat de treabă, întrebându-mă: „Cui vreau să adresez Cuvântul de recunoștință din acest Ghid?” Imediat, mintea mea a spus: „Păi, lui Dumnezeu, bineînțeles.” Da, mi-am argumentat eu în sinea mea, dar eu îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate, nu doar pentru această carte. „Atunci, fă-o”, mi-a răspuns mintea mea.

Așa că am luat creionul și am scris: *Îi mulțumesc celui mai drag prieten și celui mai apropiat partener, lui Dumnezeu, pentru întreaga mea viață și pentru orice lucru bun, decent, creator sau minunat pe care l-am făcut de-a lungul ei.*

Îmi amintesc că am fost surprins eu însumi de ceea ce am scris. Niciodată nu-l descriesem pe Dumnezeu în felul acesta și am devenit conștient de faptul că exact asta simțeam. Uneori ajung să știu exact ce simt numai pe măsură ce mă exprim în scris. Ai trăit vreodată o asemenea experiență? Iată-mă scriind și dându-mi brusc seama că, vezi tu, eu chiar am o prietenie cu Dumnezeu. Asta-i senzația pe care mi-o dă. Și mintea mea spune: „Dacă-i așa, scrie-o pe hârtie. Dă-i drumul și exprim-o”.

Am început al doilea paragraf: *Niciodată nu am cunoscut o prietenie atât de minunată – exact asta simt că trăiesc acum – și nu vreau niciodată să pierd ocazia de a-mi exprima recunoștința pentru ea.*

Apoi am mai scris ceva, fără să-mi dau seama de ce. *Într-o zi, sper să le explic tuturor cât mai amănunțit cum să ajungă la o asemenea prietenie și cum să o folosească. Pentru că Dumnezeu vrea, mai presus de orice, să fie folosit. Și asta vrem și noi. Noi vrem o prietenie cu Dumnezeu. O prietenie care să fie atât funcțională, cât și folositoare.*

Exact în acest moment, mâna mi-a înghețat. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării. Am simțit apoi o căldură care-mi cuprindea întregul trup. Am stat nemișcat o clipă, uluit de conștientizarea a ceva la care nu mă gândisem cu o clipă înainte, dar care acum îmi devenea extraordinar de evident.